

βρόμος (δυσοσμία), ιδ. βρωμός.

βρομῶ, βρομωκοπῶ, βρομωλογῶ κτ. ιδ. βρωμῶ, βρωμωκοπῶ, βρωμωλογῶ.

βρομωσύνη, ιδ. βρωμοσύνη.

βροντάδα ή, Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι) ή ἐκ τοῦ βροντάδες πληθ. τοῦ βροντή.

1) Βροντή Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.): Κάν-ναι βροντάδαι (βροντῆ) Μπόβ. Ἐγγονα ἐτσεῖ ποῦ ἀνοίγουν τσαῖ κλείγουν οἱ βροντάδαι (πήγαινε ἐκεῖ ποῦ ἀνοίγουν καὶ κλείουν αἱ βρονταί, δηλ. εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ἀρὰ) Ροχούδ.

2) Νόσημά τι τῶν δένδρων Πελοπν. (Βούρβουρ.)

βροντάζω ἀμάρτ. βροντάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεσν. βροντάζω. Πβ. Ἡσύχ. «βροντάζων» βροντῶν.

Βροντῶ Α 1, δ ιδ.

βροντάλι τό, Πελοπν. (Μεσσο. Σπάρτ.) — ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 489—Λεξ. Μπριγκ. βροδάλι Κεφαλλ. Λευκ. βροντάλε Πελοπν. (Γαργαλιάν.) βροδάλε Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *grondàl* κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ βροντή.

1) Τὸ γείσον τῆς στέγης Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσο. Σπάρτ.) — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.: Βλέπω κεραμίδια ποῦ πέφτουν ἀπὸ τὸ βροντάλι ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βρονταλωσμά.

2) Στέγη Λεξ. Μπριγκ. 3) Ὁ σωλὴν διοχετεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς στέγης καὶ τοῦ μαγειρείου Κεφαλλ.: Ἐτρύπησαν τὰ βροδάλια καὶ στάζουνε. Συνών. καννάλι, νεροχύτης.

βρονταλίδα ή, Ἡπ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βροντάλα < βροντή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βροχή - βροχάλα - βροχαλίδα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1940) 16.

1) Πρασίνη σαύρα (*lascera viridis*) φερομένη κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν ὡς ἐξερχομένη ἐκ τῆς γῆς ἐν καιρῷ βροχῆς. 2) Στρόμβος ξύλινος περιστρεφόμενος διὰ μαστιγίου Πόντ. Συνών. ιδ. ἐν λ. βιρβιτίδα καὶ βουζβουζίκα, ἐτι δὲ βρονταλίδι 6, βροντούρα 1. [**]

βρονταλίδι τό, Λεξ. Βλαστ. 61. Δημητρ. βρονταλίδ' Εὐβ. (Ψαχν.) βρονταλίδ' Εὐβ. (Ἄκρ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βροντολίδι Πόντ. (Σούρμ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βροντάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Κωδωνίσκος εἶτε κλειστός μετὰ σχισμῆς περιέχων μεταλλίνην σφαῖραν, ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ὁποίας παράγεται ἡχος, εἶτε ἀνοικτὸς ἔχων γλωσσίδα, ἀναρτώμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ διαφόρων κατοικιδίων ζώων Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. βρονταράκι, βροντύλλι 1, κυπράκι, γολγόνι. 2) Παιδικὸν ἄθλημα, κωδωνίσκος κλειστός περιέχων σφαιρίδια, ὁ ὁποῖος κινούμενος ἤχει Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Δημητρ. Συνών. κουνουνίστρα. 3) Μετάλλινον ἔλασμα ἐξαρτώμενον διὰ σπάγγου ἔξωθεν τῆς κοφίνας τοῦ μύλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) 4) Σφαιρίδια ή μικροὶ λίθοι προσδεδεμένοι διὰ διὰ σχοινίου εἰς περιστρεφόμενην ἄτρακτον καὶ πλήττοντες τεμάχιον λευκοσιδήρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) 5) Τὸ γλωσσίδι τῆς καμπάνας Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. 6) Βρονταλίδα 2, δ ιδ., Πόντ. (Σούρμ.)

βρονταλισμός ὁ, ἀμάρτ. βρονταλ'σμός Β.Τήν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρονταλίζω.

Κρότος: Ἄκ'σα ἓνα βρονταλ'σμό.

βρονταλωσμά ή, ἀμάρτ. βροδαλωσμά Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρονταλώνω.

Βροντάλι 1, δ ιδ.

βροντανεμιά ή, ἀμάρτ. βροντανεμιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντάνεμος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀνεμιά ἐκ τοῦ ἄνεμος.

Ἀνεμοθύελλα μετὰ βροντῶν καὶ ραγδαίας βροχῆς. Συνών. ἀνεμοστρόβιλος, βουρλάνεμος.

βροντάνεμος ὁ, ἀμάρτ. βροδάνεμος Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντή καὶ ἄνεμος.

Ἀνεμος μετὰ βροντῶν: Ἄσμ.

Ἀνεμε, βροδάνεμε, | τί χτυπᾷς τὴ δόρτα καὶ τὰ παραθύρια;

βροντανίζω ἀμάρτ. βροντανίζου Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βροντάνι ή ἐκ τοῦ οὐσ. βροντή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ανίζω, περὶ ἧς ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 59-60.

1) Προξενῶ ἰσχυρὸν κρότον Θράκ. (Σαρεκκλ.) 2) Ὁργισμένος κάμνω ἀπειλητικὰς κινήσεις κατὰ τινος Μακεδ.

βροντάνισμα τό, ἀμάρτ. βροντάνισμα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντανίζω.

Ἀπειλητικὴ κίνησης.

βροντάρα ή, Α.Ρουμελ. (Καβακλ. Καρ.) Μακεδ.—Λεξ. Αἰν. Δημητρ. βροδάρα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, δι' ἣν ιδ. -άρος.

1) Μεγάλη, ἰσχυρὰ βροντή Α.Ρουμελ. (Καβακλ. Καρ.) Ἄσμ.

Γιὰ πές μου πές μου, Γιάννη μου, 'πὸ ποιά φυλὴ κρατεῖσαι;

—Ἡ μάνα μ' εἶναι ἀστραπή κ' οἱ χεῖρες μου βροντάρες

2) Παιδικὸν ἄθλημα κατασκευαζόμενον ἐκ ξύλου κουφοξυλγᾶς, ἐντὸς τοῦ κοίλου τοῦ ὁποῖου ἐμβολὸν πιέζον τὸν ἐν αὐτῷ ἀέρα ἐκτινάσσει μετὰ κρότου τὸ εἰς τὸ ἔτερον στόμιον συνήθως ἐκ χάρτου τοποθετούμενον σφαιρικὸν πῶμα Λεξ. Αἰν.Δημητρ. 3) Δισκοειδὲς παιδικὸν ἄθλημα ἐκ λίθου ή κομβίου ή ἄλλου πράγματος φέροντος εἰς τὸ μέσον δύο ὁπᾶς, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται νῆμα κινουὺν περιστροφικῶς τὸν δίσκον Κεφαλλ. Συνών. βρόντος Α 3, βρούζα.

βρονταράκι τό, ἀμάρτ. βρονταράκι Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βροντάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Κωδωνίσκος Συνών. ιδ. ἐν λ. βρονταλίδι 1.

βρονταρᾶς ὁ, ἀμάρτ. βρονταρᾶς Θράκ. (Διδυμῶτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντάρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

Πυροβολητής, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ.

βρονταρεῶνας ὁ, ἀμάρτ. βροδαρεῶνας Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) βροδαρεῶνας Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βροδορεῶνας Πελοπν. (Μάν.)

